

Імена і зорі

Микола Сингаївський

Про що говорять людям імена?
У них озветься вись і глибина.
Будущина в них щедро проглядав, –
я чую імена,
мов сходи ярого зерна.
Я чую імена,
мов трави життєдайні.
Вони з минувшини у сьогодення йдуть,
вони з майбутності
ведуть у дні прадавні.
І я замислююсь над іменами.
над сутністю людського родоводу,
мов над життєписом прожитих літ.
Я певен,
імена живуть лиш нами,
і з нами
на землі лишають слід.
Тут, біля моря, у співучій Варні,
явилися імена, мов зорі в надвечір'я.
Мені не байдуже:
яка ж тому причина,
що в пам'яті зійшлися імена?
Зринали, наче музика органна,
Албена,
Здравка,
Блага,
Маріанна.
Прислухайтесь, як глибоко і гордо
відлунюють незвичним ще акордом.
І знову
хвиля хвилю доганяє,
і лине знов
мелодія натхненна:
Боряна,
Донка,
Велічка,
Мілена.

Прилинули. Полинули увись.
Як нині, я згадаю ще колись
болгарські імена
у радощах чи в горі...
І що сказати мудрим астрономам?
Я іменами всіх жінок-болгарок
з любов'ю називав би зорі.